

Egy döglött légytől bűdös lesz a kenőcskészítő olaja

2008. September 01.

Igehirdetés Hajmáskér, 2008.08.31.

Istenünk, mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy részesülhetünk a Te bölcsességedből., hogy megismerhetjük a Te akaratodat, s hogy népednek vallhatjuk magunkat. Mindenség Istene, légy segítségünkre, hogy midőn Tőled tanulunk, s midőn dolgaidat forgatjuk elménkben, magunk is legyünk a bölcsesség letéteményesei, hogy tudjuk életünket, szebbé és krisztusibbá tenni, s hirdethessük e világban a Te szent Fiad, a mi Urunk Krisztus dicsőségét. Ámen.

Igy szól hozzánk Istennek Igéje a Prédikátor könyve 10. részének első verséből:

Egy döglött légytől bűdös lesz és megerjed a kenőcskészítő olaja. Egy kis ostobaság hatásosabb a bölcsességnél és a tisztességnél. (Préd 10,1)

- Eddig Istennek Írott Igéje -

Kedves Testvéreim! Olyan pesszimistának hangzanak a prédikátor szavai, pedig tulajdonképpen egy olyan bölcsességet tár elénk, amit mi mindannyian ismerünk. Emlékszem, hogy ezzel a képpel, hogy a légytől megbűdösödik az, amibe beleesett, először egy Villon nevezetű francia költőnek az Apró képek balladája c. versében találkoztam, ami így kezdődik: „Tudom, mi tejben a légy”. Egy oda nem illő idegen test. Az élet forrásában valami, ami megakadályozza, hogy azt elfogyasszuk. S milyen igaz. Egy egészen picinyke légy tönkre tudja tenni az embernek az étkezését.

Gondolatok csak bele, nem tudom, hogy hányan vannak, akik nézik ezeket az étkeztetős, főzős műsorokat mostanában. Én nem szívesen nézem, mert egyre ordenárébbá válnak, de az elején a receptek kedvéért magam is szívesen néztem, hogy mit főznek a hírességek. De az utóbbi időben arról szól, hogy egyik-másik csak azt figyeli, hogy tiszta-e a pohár, van-e hajsza az ételben, belefőzött-e esetleg a háziasszony egy legyet is a levesébe, vagy beleesett-e valami. Az ember tudja azt, hogy milyen kellemetlen dolog, hogyha vendéget hívunk, és bent van egy légy a levesben. Megakadályozni nagyon nehéz, hiszen nem csak akkor eshet az bele, amikor az ember főzi, hanem amikor már kitaláltuk, amikor ott van a vendég előtt még mindig belekerülhet valami idegen anyag, amitől aztán ehetetlenné válik az étel.

Azt mondja a prédikátor, hogy ugyanilyen az emberi butaság is. És ugyanígy működik az, amikor egyetlen ostoba ember bekerül egy közösségbe, s tönkreteszi azt. Egyetlen rosszindulatú, egyetlen olyan személy, akinek valamiért nem olyan a gondolkodása, mint a többieknek, aki nem képviseli azt az értékrendet, amit a többiek, szét tud zilálni jól működő csapatokat. Gondolatok csak bele, hányszor fordult elő most az olimpián, hogy volt egy csapat, mindenki kiválóan teljesített, de mondjuk az egyiknek a csapatból nem ment úgy a vívás. Az egész csapat kiesett. Az egyik leesett a lóról, hiába teljesített kitűnően a többi, nem lehetett tovább menni. És az életben nagyon sok ilyen példát fel tudunk hozni. Hogy van egy közösség, dolgozik, próbál valamit elérni, és van benne egy olyan ember, aki úgy gondolja, hogy ő nem akarja, hogy ez a közösség jól működjön, ő úgy gondolja, hogy nem akarja, hogy azt a célt elérjék, bizony tönkre tudja tenni.

Ha valaki szeret színházba járni, akkor nagyon jól tudja, hogy Shakespearenek, az angol drámaíróknak, nagyon sok drámája pont erről szól, hogy van egy ember, aki elkezd úgy kavarni a szálakat, elkezd olyan rosszindulatú dolgokat csinálni, aminek az eredménye az lesz, hogy a végén mindenki mindenkiire haragszik, szétesik egy jól működő közösség, s a végén természetesen Shakespeare drámáinak nagy részében a főhős meghal. Mert hiába volt ő jó, hiába voltak a szándékai tiszták, hiába volt mindenki más is jó a színpadon, az az egy ember, az az egy rosszindulatú tönkretett mindent.

És ha belegondolunk, hogy hány dologgal van még ez így. Tudjuk nagyon jól, hogy a mosószernek milyen rossz az íze. Ha csak egy cseppet beleteszünk egy pohár vízbe, már nincs kedvünk meginni. Tudjuk nagyon jól, hogy a legtöbb mérgező anyagot is apró picit ampullákban adják, és sokszor katasztrófa filmek is szólnak arról, hogy egyetlen csepp belekerül egy hatalmas víztározóba, és képes mindenkit elpusztítani.

De mondok ennél egy még egyszerűbb, talán még mindenki számára testközelibb példát. Vagyunk egy fehér templomfalat. Elég néhány csepp tintát ráfröccsenteni, hogy úgy gondoljuk, hogy szennyezett a fehér fal. És ugye mekkora igazság az, hogy ha van egy nagyon koszos fal, azon hiába takarítunk meg pár cseppnyi felületet, attól még nem mondjuk azt, hogy megtisztult. Bizony-bizony a rossz dolgok előbb megkeserítik az életünket, mintsem hogy örülni tudnánk annak, ami esetleg jó benne.

Nem véletlenül mondja a prédikátor, aki ezt egy uralkodóhoz címzi, hogy figyelj, király, mert a te uralkodásodat az alapján ítélik meg, hogy vannak-e legyek abban a hófehér tejben, amit úgy hívnak, hogy a te életed, a te uralkodásod. És hiába vagy összességében jó, néhány apró szegényfolt elég ahhoz, hogy téged úgy besározzon, hogy az emberek utólag csak a rossz cselekedeteidre emlékezzenek.

S, kedves Testvéreim, itt jön az az igazság is, amit nagyon sok ateista testvérünk el szokott mondani. Hogy ő ismer olyan embereket, vagy ő maga nem viselkedik olyan rosszul, mint ahogy sok keresztyén. Hogy nézd, az a másik sokkal bűnösebb, mint én. Én meg legalább annyi jót teszek, mint amennyi hibát követek el, vagy amennyi rosszat tettem. Hát vizsgáljuk csak meg ilyen alapon. Ha egyetlen egy légy elég, hogy megbűdösítsen egy illatos kenetet, akkor vajon egy rossztett és egy jótett az ki tudja egyenlíteni egymást? Vajon – gondoljunk bele – nem úgy történik a mi életünkben, hogy valaki évtizedeken keresztül is tehet nekünk jót, egyszer tegyen rosszat, egyszer hozzon olyan döntést, ami nekünk nem tetszik, rögtön azt mondjuk, nem állunk vele szóba.

Én a magam életén is megtapasztaltam ezt. Látom azt, hogy voltak barátaim, voltak emberek, akik szerettek engem, évtizedekig jóban voltunk, aztán egy dolog, egy apróság, egy félreértés, vagy egy rosszindulatú ember? Ki tudja, mindenki ossza be, elég volt ahhoz, hogy tíz évnyi közös munkánk semmivé tegye. S láthatjuk azt, hogy bizony-bizony a legegészségesebb emberi szervezet ugyanígy működik. Egyetlen egy apró baktérium, ami most bejut a mi szervezetünkbe, holnapra elpusztíthat mindannyiunkat.

Épp ezért nagyon kell figyelni az ilyen apróságokra. És Isten tanítása is számunkra, és az volt a zsidó király számára, akinek írta a prédikátor ezeket a bölcsességeket, hogy uralkodó, nem tudsz egy jóval egy rosszat semmivé tenni. A rosszat maradéktalanul ki kell radírozni. A legyet, hogy ne bűdösítse meg az illatos kenetet, ki kell dobni belőle. Minél gyorsabban, amíg nem történt meg a baj.

És, kedves Testvéreim, nem véletlen, hogy a Krisztusnak el kellett jönnie ebbe a világba. Mert mi, emberek, nem tudjuk a saját erőnkől leküzdeni a saját bűneinket. Nem tudjuk a saját, mondjuk így, még ha talán keményen hangzó „megbűdösödő” életünket megjavítani saját erőnkől. Nemhogy önmagunknak, valljuk be őszintén, egymásnak sem vagyunk néha képesek arra, hogy tiszta lapot adjunk. Hányszor elmondjuk, hogy üljünk le, beszéljünk meg, induljunk tiszta lappal. És valóban meg is cselekedjük? Valóban tiszta az a lap? Á, dehogya. Az egyik oldala, de azért a másik oldalára, amit csak mi látunk, azért fölírjuk azt, hogy hol is voltak az előző lapon azok a bűnök, azok a hibák, amiket a másik elkövetett.

S megbűdösíti az életünket egy-két hibánk. És tönkreteszi közösségeinket, akár egy gyülekezetet, akár egy egyházat, akár egy országot, akár egy nemzetet, azok az egyes hibák, amelyeket nem tudunk meg nem történné tenni, amiket nem tudunk megbocsátani, s amiket nem tudunk elfelejteni sem. Pedig, higgyétek el, nem véletlenül mondta egyszer egy bölcs ember, hogy a boldog életnek a titka, az egyik titka az, hogy tudjunk megbocsátani, és felejtünk gyorsan. Tudjunk tiszta lapot biztosítani a másikkal. És ne hurcoljuk magunkkal azokat a legyeket, amiket vagy mások, vagy mi magunk tettünk bele a közös ételbe.

Kedves Testvéreim, gondoljatok csak bele, Krisztus előtt 1000 évvel, vagy tán még többel, ezt a bölcsességet írta le egy uralkodó részére a prédikátor. És ezt a bölcsességet évezredek óta, minimum 3000 éve adjuk egymásnak tovább, akár mint a Bibliát, szent könyvet, akár mint népi bölcsességet is. De vajon megfogadjuk? Á, dehogya. Amikor éppen oda kerülünk, hogy engedelmességet kéne neki, akkor könnyebb azt mondani, hogy az Isten most ne szóljon bele. Hogy az Isten most legyen egy kicsit távolabb, mert most én döntök. Az Isten az most hagyjon minket embernek maradni, ne akarja a mi bűneinket elvenni tőlünk, és ne beszéljen már annyit ezekről a tiszta lapokról. Hát ki ad nekem tiszta lapot, mért adjak én a másikkal? Tudjátok, hányszor hallottam ezt?

Milyen érdekes volt elgondolkodni azon, hogy a prédikátor könyve politikusok részére íródott. Kapaszkodjatok meg, Krisztus előtt 1000-ben a prédikátor könyvét nem vallási szent iratnak írták, hanem tanácsoknak az uralkodóhoz, hogy hogyan kell uralkodni, tanácsoknak a kisgyermeknek, az iskolásoknak, ha lett volna általános iskola, de hogy hogyan kell emberhez méltóan felnevelkedni, és ezek a tanácsok 3000 év alatt nem avultak el. Csak mi lettünk okosabbak, hogy hogyan zárjuk ki őket életünk bizonyos területéről.

De hát az eredménye is megvan. Sok tejben sok légy. És néha mi magunk vagyunk a légy a másik ember tejében. Csak nem vesszük észre, mert arra hivatkozunk, hogy a mi életünkben is, a mi általunk megfőzött levesben ez a másik ember az, aki idegen testet képez. S megfedelkezünk arról, hogy kétezer évvel ezelőtt megszületett az a személy a földön, aki legalább egy dolgot megtett. Minket kivett az Isten illatos kenetéből, hogy ne legyek legyünk benne. A mi bűneinket megváltotta. Ő az ellenszer, divatos szóval a szérum, amely megakadályozza azt, hogy Isten akarata csak úgy teljesülhessen, hogy a mi életünk, a mi lelkünk, a mi létezésünk megszűnjön.

Ő szűnt meg létezni helyettünk, Ő szenvedett, s talán, bizonyos tudósok szerint, akik matematikai módon az időt megpróbálják leképezni, szenved a világ kezdete óta, s fog a világ végéig azért, hogy nekünk újra meg újra tiszta lapunk legyen. Hogy napról napra szembe tudjunk nézni a másikkal. Hogy az ellentéteinket legalább úgy félre tudjuk tenni, hogy én vétettem, barátom, ellened, te vétettél ellenem, de az Isten neked is megbocsátott, meg nekem is megbocsátott. És ez az egy már közös bennünk, és ha mind a ketten rászorulunk egy külső segítségre, ugyanannak a személynek a külső segítségére, akkor talán könnyebb egymásnak is kezet nyújtani, könnyebb elfogadni azt, hogy egymásra is rászorulunk arra, hogy megbocsásson a másik, vagy éppen arra, hogy mi megbocsáthassunk a másikkal.

Kedves Testvéreim, óriási bölcsességek vannak az Ószövetségben, kifogyhatatlan tárház, csak bátran ki kell nyitni. Csak engedelmességet kéne neki. Tudok egy rossz példát, akik félremagyarázzák, akik nem engedelmességet. Ennek a népnek a rómaiak lerombolták a templomát. Ennek a népnek az eredeti vallását annak központjával megsemmisítették. Ez a nép hiába szerzett magának újra földet az óhazában, Izraelről beszéltek, hiába óvta Jeruzsálem,

mondjuk így, házának háza van, de otthona nincs. Mert nem tanulta meg, hogy az igazi otthon az Isten teremti meg. Az emberi szívekben, az emberi lelkekben.

Hát mi, akiket nem terhel annak a népnek a tragédiája, az átka, hogy kiválasztott legyen, hát akkor mi legalább próbáljuk felismerni azokat az igazságokat, amelyekkel segíteni akarta az ő, és segíteni akarja a mi életünket a Mindenség Ura, fogadjuk meg, hogy ne a másikra nézzünk, hanem kezdjük önmagunkon, lássuk meg, hogy az Istennek tiszta lélekre, tiszta fejre, tiszta emberekre van szüksége. És kezdjük el kiszedni a lelkünkéből azokat az apróbb és nagyobb hibákat, melyekről talán úgy gondoltuk, hogy mindegy, elfér az ott, s ha nem megy, akkor legalább ismerjük el azt a tényt, hogy mindannyian nagyon rászorulunk a Krisztus kegyelmére. Ámen.

Gyertek, imádkozzunk!

Mennyei Édes Atyánk! Megvalljuk Neked, hogy amikor a Te bölcsességed utolér minket, újraértelmeződik körülöttünk a világ. Megértjük azt, hogy bizony mi, emberek, bár szeretnénk a magunk erejéből és a magunk hitéből élni, Rád szorulunk, s csak akkor tudunk kiteljesedni ebben az életben, s az örök életben is, ha Veled találkozunk, s Néked engedelmessé válunk.

Urunk, engedd, hogy a Te terveidet mi előre vigyük, hogy gazdagabbá tegyük ezt a földi világot, s ne mi legyünk azok, akik esetleg lerontanak belőle bármekkora részeket is. Urunk, taníts minket Reád figyelni, taníts minket Tőled tanulni, engedd, hogy mindazt, amit Izrael népe nem lát meg, mert vak a Te isteni bölcsességedre, mi, a Krisztus népe, meg tudjuk cselekedni e világban, s tudjunk szent Fiad nevének dicsőségére élni

Óvj minket és taníts minket, erősíts minket, tisztíts minket. Mennyei Atyánk, add, hogy akik most nincsenek közöttünk, Szent Lelked által ők is bizonyosságot nyerjenek a Te kegyelmes és könyörülő szeretetedről. Hogy ne féljék és rettegjék a holnapot, hanem átvégyék, mit a jövőnek, az örvendezésnek, a hálaadásnak szent gyümölcsét.

Mindenség Istene, mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szeretett Fiadért, a mi Megváltó Krisztusunkért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden ember értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a Ti szíveteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.